העולם הבא

בעריכת חיים בנאי

מוסר עבודה

כמה תושבים יש במדינה?
3 מיליון.
כמה מעל לגיל 65?
מיליון.
כמה נשארו לעבוד?
2 מיליון.
כמה מתחת לגיל 18?
מיליון.
כמה נשארו לעבוד?
מיליון.
כמה יש בצבא?
חצי מיליון.
כמה נשארו לעבוד?
חצי מיליון.
כמה עובדים במשרדי ממשלה?
400 אלף.
כמה נשארו לעבוד?
100 אלף.
כמה עובדים בעיריות?
50 אלף.
כמה נשארו לעבוד?
50 אלף.
כמה נפעו לחו"ל?
40 אלף.
כמה נשארו לעבוד?
10 אלפים.
כמה יש מחוסרי עבודה?
9998.
נשארו לעבוד רק שניים: אתה ואני, ולי זה כבר נמאס.

שאלות ותשובות

מה לומדים במידרשה התורנית של צה"ל?
להיות קצין תורן, סמל תורן, מ"פ תורן...

*

איזה דגים אוכלים ההומוסקסואלים?
לוכום.

באלונים

יגאל אלון ויצחק רבין

שימחה לעד

„חלו, הלו. מי זה? אבידר? אה, טוב שתפסתי אותך. מדבר דורון."

„דורון? שלום, שלום. בדיוק חיפשתי אותך. זה בקשר לחקירה."

„מה, אתה כבר יודע?"

„בטח שאני יודע. הודיעו לי כבר אתמול שאני יו"ר הוועדה. אז תשמע, אני רוצה שתעיד בפנינו..."

„רגע, רגע! על איזה חקירה אתה מדבר? אני יו"ר הוועדה!"

„נו באמת, תפסיק את הבדיחות. אני יו"ר ועדת־החקירה בקשר עם „נתיבי כסף". הייתי רוצה שתהיה העד הראשון שלנו, ביום החמישי..."

„שמע, זה בילבול פנטסטי! אני התקשרתי איתך מפני שאני רוצה שאתה תהיה העד הראשון שלנו. כן, בוועדת־החקירה של פרשת בוקס־באום, בעניין „שבילי בדולח". אל תשאל, הלכו שם מיליונים..."

„איזה מיליונים! אצלנו זה עשרות מיליונים! אז שמע, אני לא יכול להעיד, אבל אולי תנסה את עמיר..."

„איזה עמיר! עמיר טילפן לי לפני חצי שעה! הוא יו"ר ועדת־החקירה של „דרכי נועם", אתה יודע, עיסקת המניות. הסתבכו שם כתוגן. אבל אם אתה תיקח את אלמוג..."

„יש לך עוד עצות? אלמוג טילפן לי אתמול. הוא יו"ר הוועדה לחקירת פרשת רחמנינוף, מ„כבישי הארץ", אלה שסללו בתורכיה. ברוך בינלאומי, בחיי!"

„אז אני לא יודע מה לעשות."

„שמע־נא, דורון, יש לי רעיון. אחרי הכל, יד רוחצת יד, לא? הה־הה־הה. אם עמיר יעיד אצל אלמוג, ואלמוג יעיד אצלי, אז אני מוכן להעיד אצלך, ואתה תעיד אצל עמיר..."

אריוך

ירח דבש

„אני ובעלי נשואים כבר 12 שנים, ואנחנו מרגישים כמו בירח־דבש: עוד לא התרגלנו אחד לשני."

*

כבה וכבה

„ראית את הסרט חצי חצי?"
„כן."
„איך זה,"
„ככה ככה."

הגורל

אני רוצה לספר לכם קצת על הגורל או כמו שקוראים לו אנשים מסויימים „החוק הבלתי כתוב". לא כולם מאמינים בגורל, אז קוראים לו בשמות אחרים.

מה זה גורל? זהו הגורם לכל מיני דברים לקרות, אבל בדיוק ההיפך ממה שאתה מצפה, למשל: כמעט תמיד בן־אדם שקונה הרבה מאוד כרטיסי פיס אינו זוכה. אם למשל אשתך מקבלת סינוסיטיס דווקא ביום החופשה שלך: זהו. לפי זה אתה יכול לצפות שהמכונית תתלכלך בדיוק כשאתה מוציא אותה מרחיצה ופוליש.

תמיד אחרי העלאה במשכורת יש לך פחות כסף בסוף החודש מאשר לפני ההעלאה. תמיד הכסא האחרון באוטובוס נתפס בדיוק איך שאתה נכנס, ונייר הטואלט נגמר בדיוק כשאתה צריך אותו. זה גורל.

בחורה נחמדה, יפה עדינה מגיעה לגיל 35 ועדיין רווקה, כי היא מחכה למיליונר שהועיד לה הגורל, בסוף מתחתנת עם בחור עני בשם משה גורלי, הה!.

יש לנו גם מוסר השכל לכל העניין הזה: אתה יכול לשרוף את כל הגפרורים שיש לך בבית בנסיון־נפל להדליק מדורה בחצר ולא תצליח. אבל אם תזרוק סיגריה בוערת מחלון מכוניתך תשרוף יער שלם. אז זהירות בבקשה!

ביטוח לאומי

תייר חובב תענוגות עבר ברחוב הירקון. ניגשה אליו פרוצה והציעה לו את חסדיה.

„כמה?" שאל האיש. „50 לירות," השיבה הבחורה. „יותר מדי," השיב התייר והמשיך בדרכו.

אחרי כמה מטרים, פרוצה אחרת. „כמה?" „50 לירות." „יותר מדי."

עוד כמה מטרים, פרוצה שלישית. „כמה?" „חמש לירות."

„למה כל־כך בזול?" מתפלא התייר.

„מפני שאת ההפרש אני מקבלת מהביטוח הלאומי," באה התשובה.

מאשה וסרמן, תל־אביב

בית משוגעים

„אני לא הולכת יותר לפסיכיאטר שלי," אמרה פרוצה אחת לחברתה.

„למה לא?"

„אני לא יכולה להתרגל."

„להתרגל למה?"

„שגבר אומר לי לשכב על הספה ואחרי זה שולח לי חשבון."

■ ■ ■

„חלמתי חלום נורא. הייתי לבד על אי בודד עם שש בחורות."

„מה כל־כך נורא בזה?"

„בחלום גם אני הייתי בחורה."

■ ■ ■

יענק'ל נכנס לפסיכיאטר כשצפרדע דבוקה לו לראש.

„מה זה? מתי זה קרה?" שואל הפסיכיאטר המופתע.

„אני לא יודעת. קמתי בבוקר והוא דבוק לי לתחת," השיבה הצפרדע.

■ ■ ■

„דוקטור, אני צריך את עזרתך מייד," אמר האיש שנכנס לפסיכיאטר כשהוא לבוש כנפוליאון.

„אני רואה," השיב הרופא, „שכב על הספה וספר לי מה הבעייה שלך."

„אין לי בעיות. כקיסר צרפת יש לי כל מה שאני רוצה. אבל אני חושב שלאשתי ז'וזפין יש בעייה נפשית. היא חושבת כל הזמן שהיא גברת שוורץ."

גן־עדן בגיהנום

אדם חולה מאוד שוכב בבית־חולים. לילה אחד הוא חולם שהוא מת ועולה לשמיים ופוגש שם את המלאך גבריאל: „שלום, לפי מה שאני רואה, היית יהודי טוב, שמרת מצוות, אבל היו לך כמה פיקשושים. המשקל שווה. לכן אתה יכול לבחור גן־עדן או גיהינום."

„אפשר לסייר בשני המקומות?" שאל האיש. „תפאדל," ענה גבריאל ולקח אותו לגן־עדן, שם הוא ראה אנשים נחמדים, שקטים, יושבים ושומעים מוסיקה קלאסית. „עכשיו אני רוצה לראות את הגיהינום." „בבקשה," ענה גבריאל ולקח אותו לגיהינום, שם מסר אותו לידי שדון קטן שידריך אותו. בפנים, מוסיקה, חתיכות, משקאות חריפים, שמח. אז מתעורר ידידינו מהחלום.

כעבור שבועיים מת האיש באמת. הוא עולה לשמיים ופוגש בגבריאל שמציע לו לבחור. „אני רוצה לגיהינום." טראח, בעיטה וידידינו מוצא עצמו עד הצוואר בתוך הבוץ. גועל.

ואז הוא פוגש את השדון המדריך מהחלום. „תראה, אני לא מתלונן, אבל איפה הגיהינום שראיתי אז?"

„חביבי, אז היית תייר," משיב לו השדון.

„מכיוון שאנחנו, כנראה, שני האחרונים על כדור הארץ, נטיל מטבע. עץ — קפיטליזם. פאלי — קומוניזם."